

Kevät saapui keikkuellen,
sammakot jo kurnutteli,
villisti rusakot juoksi,
linnut lauloivat pirusti.
Siitä alkoi suuri lysti
korpitietä kulkevalle.

Säveleitä ilma täynnä,
taivaan tuuliin harmit häipyi.
Niinpä linnulta kysäisin:
"Kerro, lintu laulavainen,
miksi oikein lauleskelet,
mun on vitsini vähissä.
Sinä sen kuin huulta heität,
lurittelet, lirkuttelet,
etkä murjota pesässä."

Mustarastas huiluinensa
kertoi kiehtovan tarinan.
Oli nähnyt, kuinka kettu,
repo viekas, pitkähäntä,
väijyi pensaikon takana:
myyrä sillä tähtäimessä.

Paisti siinä aivan varma,
ajatteli saalistaja,
vesi kielelle herahti.
Loikkasi jo ottaaksensa,
mutta taivaalta lehahti
haukkalintu hotkaavainen,
myyrän itselleen anasti,
paistitta jä i kettu parka.

Siitä mulla lysti mieli,
siksi laulaa lirkuttelen,
nauran vieläkin enemmän,
kun sain tiedon peipposelta,
että laiha pitkähäntä,
kettu luihu, vaanivainen,
joutui itse saalihiksi,
metsämies kun pyssyinensä
oli ollut vaanimassa
röyhkeää kanavarasta,
päätti päivät lurjukselta.

Metsikössä raikuu riemu,

Kevät saapui keikkuellen

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

kesä hauska on edessä.